

zásady veřejných knih, najmě zásada publicity, určitostí a pořadí. Na pořadí nic se při uvedeném výkladu nemění, zadnější věřitelé na postup do předu, nevyhradili-li si jej (§ 469a obč. zák.), nemají nárok a důvěra v knihy veřejné, pokud se týče její určitost, nikterak uvedeným výkladem netrpí.

Čís. 9039.

Do lhůty k námitkám proti směnečnému platebnímu příkazu nezapočítávají se dny, po něž bylo podání na poště.

(Rozh. ze dne 15. června 1929, R I 210/29.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu, jenž byl doručen žalovanému dne 11. prosince 1928, podal žalovaný dne 14. prosince 1928 na poštu námitky, jež došly k soudu dne 15. prosince 1928. Soud první stolice, opíraje se o předpis čl. LII. uv. zák. k c. ř. s., pokládal námitky za opozdžené a proto je odmítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a nařídil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, o námitkách dále jednal. Důvody: Jest sice pravda, že čl. LII. uvoz. zák., mluvě o lhůtách k podání žaloby nebo k podání námitek proti platebnímu nebo zajišťovacímu rozkazu nebo proti výpovědem a příkazům podle řízení ve věcech nájemních, mínil tím lhůty práva hmotného, pokud se týče stavěl lhůty k námitkám na roveň lhůtám práva hmotného, a proto také judikatura (rozh. čís. 419, 3089, 3759, 3854, 4230, 8074 sb. n. s.) lhůty tyto prohlašuje za lhůty hmotněprávní, nikoli procesní. Avšak z toho, že čl. LII. uvoz. zák. zařazen jest mezi ustanovení (počínaje článkem XLVII. a konče LIII.) rázu intertemporálního, nutno souditi, že zákonodárce mínil tu dáti zákonný předpis pro posuzování lhůt, jež počaly běžeti před účinností civilního soudního řádu a dokonaly se po tomto dni. To vyplývá z doslovu »zákonné nebo soudem vyměřené lhůty nejsou dotčeny ve svém běhu a trvání tím, že civilní soudní řád nabyt moci«. Jest také pravda, že v řízení rozkazním a směnečném teprve námitky jsou pramenem sporného řízení a proto teprve podáním jich nastává vlastní spor. Avšak z toho, že i řízení směnečné a nájemní pojato jest do civilního soudního řádu, jest souditi, že zákonodárce — uspořádav článkem LII uvoz. zák. poměry pro tehdejší přechodnou dobu — pro budoucnost mínil i na námitkové řízení, a zejména směnečné, vztáhnouti předpisy o lhůtách v civilním soudním řádě. Právem také proto literatura (Schauer, Hora) odkazujíc při době trvání lhůt na § 128 c. ř. s. chce tím naznačiti, že i tu jde o posuzování lhůt podle předpisů civilního soudního řádu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Článek LII uvozovacího zákona k civilnímu soudnímu řádu jest již podle svého zařazení ustanovením přechodného rázu, platným pro lhůty,

jež počaly běžeti před účinností civilního soudního řádu, a stanoví o nich, že ve svém běhu a ve svém trvání nejsou dotčeny tím, že civilní soudní řád nabytí moci. Z tohoto ustanovení rázu přechodného nelze nikterak usuzovati na hmotněprávní povahu lhůt k směnečným námitkám. Pro lhůty ty, upravené civilním soudním řádem, platí předpisy civilního soudního řádu a § 89 zák. o org. soudů, podle něhož se dny, po něž bylo podání na poště, do lhůty nevčítají. Pro správnost tohoto názoru mluví též historický vývoj. Již v § 7 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 25. ledna 1850, čís. 52 ř. zák. bylo výjimkou ze všeobecného pravidla dv. dekretu ze dne 9. října 1813, čís. 1071 sb. z. s. ustanoveno, že se do třídenní lhůty k podání námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu nemají započítati dny, po něž bylo podání na poště. Totéž platilo podle § 2 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 18. července 1859, čís. 132 ř. zák. pro třídenní lhůtu k podání námitek proti směnečnému zajišťovacímu rozkazu. K ustanovení tomu došlo zjevně pro krátkost třídenní lhůty stanovené pro námitky. Řízení ve směnečných sporech jest nyní upraveno v šesté části civilního soudního řádu, §§ 555 a násl. Jak z materialii k novému civilnímu soudnímu řádu plyne (stránka 376—377) nemělo se jimi na platném právu nic změnit. O námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu a proti zajišťovacímu rozkazu pojednávají §§ 557 a 558 c. ř. s. Do ustanovení těch nebyl sice pojat dřívější zvláštní předpis o nezapočítávání dnů poštovní dopravy, nikoli však proto, by byl změněn dosavadní stav, nýbrž poněvadž hned ve vládním návrhu byla tato zásada rozšířena na všechny obory civilního soudního řízení a proto pojata do všeobecné části jednající o lhůtách, a to do § 135 (nyní 126), později pak rovněž se všeobecnou platností uzákoněna v § 89 zák. o soudní organizaci. Tím odpadla potřeba dřívějšího zvláštního předpisu.

Čís. 9040.

Nesplnění povinností stanovených v § 133 čís. 1 a 2 ex. ř. není důvodem pro zamítnutí návrhu na povolení vnucené dražby, nýbrž jest na soudě, by nařídil z úřadu odstranění těchto formálních vad. Tohoto postupu není třeba, je-li navržena dražba nemovitostí výslovně přístupem k zahájenému dražebnímu řízení a jsou-li okolnosti, jež mají býti dotvrzeny, spolehlivě zjevné z listinných dokladů založených již v dražebních spisech.

(Rozh. ze dne 15. června 1929, R I 312/29.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou dražbou nemovitostí přístupem k dražebnímu řízení. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: I když u exekučního soudu jest již zahájeno dražební řízení, musí i návrh podle § 138 ex. ř. na povolení dražebního řízení vyhovovati požadavkům uvedeným v § 133 ex. ř., poněvadž výjimka z této zásady není připuštěna. Jest proto nutno, by osvědčení po-